

גָּלְדִּיבָּרְתַּלְעִירְנְבָפְרָשָׂתְהַשְּׁבָרָע
עֲרוֹכִים בַּיָּדֵי נַחַםְלִיבּוּבִיךְ
שְׁבָה חַמִּישִׁית
יָזָא לְאוֹרְעַי מָסֶד תּוֹרָה וְהַשְּׁכָלה לְמִבְּרוּגִים וְלִגְעוּר
הַסְּתָדְרוֹת נָשִׁי מְזֻרְחִי בָּאָפְרִיקָה.

מצורע (תש"ו) י"ד ל"ג - נד (נגעי בתים)

א. רמב"ם הלכות טומאת זרעת ט"ז י' : האזרעת הוא שם האמור בשותפות, כולל עניינים הרבה שאין דומים זליין, שחררי לבן עיר האדם ערוי ארצה, ונפילה רקע שער הראש או הזקן קרווי זרעת ושבוי עין הבגדים או האתנית קרווי זרעת. וזה השבוי האמור בגדיים ובבגדים שקרתו התורה זרעת בשותפות האם איינו משבגנו של עולם, אלא אותן ופלא היה בישראל, כדי להזהירן מחשון הארץ, שהפסדר בלשונו הארץ משוכחות קירות ביתו. אם חזר בו - יטאר הבית; אם עמד ברשונו עד שהוא יושב ושוכב עליהם. אם חזר בו - יטהרו שתחרנו ואם עמד ברשונו עד שישרפו - משוכחות עורו ויצטרו ויהיה טובד וטפרנס לבדו עד שלא יתעוק בשיחת הרשות שהוא הלייצנות ולשון הארץ. ועל עניין זה מזהיר בתורה ואומר (דברי קיד' ח): השטר בגין הצרעת זכרו את אשר עשה ע"י אלוקיך למים בדרכך. הרוי הוא אומר: התבוננו מה אירע לטריס הנביאה שדברה באחיה שהיתה גדולה מוגנה בשניהם וגדלו על ברכיה וסכנה בעצמה להזילך מן הארץ, והיא לא דברה בגנותו אלא טעתה - שהשותחה לשאר נביים והוא לא הקפיד על כל הדברים האלה שנ"ב (במדבר י"ב ב") "והאיש מטה עכו טад", ואעפ"כ מיד בענשו בצרעת, קל וחמר לבני אדם הרשעים הטפשים שמרפים לדבר גדלות ונפלאות, לפיכך ראוי למי שרוצה לכוון אורחיו להתרחק מישראל ומולדבו עמו, כדי שלא יתפס אדם בראש רשיים וסקולותם. וזה דרך ישיבת הלזים הרשעים, במלחיל מרבים בדברי הבא עניין שנ"ב (קהלת ה' ב'): "וְקוֹל כְּסֵיל בְּרֵבָדְרִים", ומתחך כך בדברי הבא בגדות הצדיקית, עניין שנ"ב (קהלת לא' ט'): "תָּאַלְמַנְהָ שְׁעִיר בָּאַיִם לְסֶפֶר בְּגָדִים עַדְקָ", ומתחך כך יושב בברך דבריהם, ומתחך כך איזובר על צדיק עתק", (דברי הימים ב' ל"ו) ויהיו מלעיבים במלאכיהם וברזיעם בדבריהם ומתעתעים בנבאייאו; מתחך כך באים לדבר באלאוקים וכופרין בעיקר עבוי שנ"ב (מלכים ב' י"ז): "וַיַּחֲפֹרְנָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דָבְרִים אֲשֶׁר לֹא כָּן עַל הָאֱלֹקִים". והרי הוא אומר (קהליט ע"ג ט) "אָתָה בְּשָׁמִים פִּיאָה וְלִשְׁוֹנוֹת תַּהַלֵּךְ בָּאָרֶץ". מי גרים להם לשית בשמי פיהם? לשונם שלכלת תחילת בארץ. זואי שיחת הרשעים שגורמת להם ישיבת קרבות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי מטהותם עם שותי שכיר. אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדבר תורה וחכמה, ולפיכך הקב"ה עוזר על ידך ומזכה אותך בה, שנ"ב (מלכי ג' ט"ז) "אָז בְּדָבְרֵו יַרְאֵ הָאֵשׁ אֶל רַעַחַו וַיַּקְשֵׁבְהָא", וישמעו ויכחם ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחוחבי שמוא."

1. הסבר את המלים אנטומגוות ב��ו.

2. היכן מצינו בתורה רמז לכך, שזרעת באה על לשון הארץ בלבד בטוקום האפוא לעיל?

3. אפשרות לדבורי את הסברו על הרלב"ג לנגעי בתים (המובה ב글יו תזריע תש"ו), שרבים מן היעודרים החדשים ממכינים עמו. תועעה סביעה זו המתוארת בדברי הרלב"ג הימה כטובן ידועה גם לרמב"ח ואעפ"כ פרש מה שפירש. התוכל להסביר את דעתו (ביחוד החלמן ר' רוזה ושותוי...)?

ב. השווה את הפסוקים הבאים:

נאמר בנגע אדם: י"ג ב': אדם כי יהיה בעור בשרו שאר...

" בנגע בגדים: מ"ז: וhabged כי יהיה בוגע..."

" בתים: י"ד ל"ז: ... ובתמי נגע זרעת בבית הארץ אחוותכם. הסבר, מהי סبة הענו בנגע בתים ולמה לא נאמר גם כאן וhabmit כי יהיה בו גוע זרעת?

ג. לשלווח תשובות (גם שאלות) ידר, נחמה ליבובי, קריית משה, ירושלים.